

управляли господарство-то на негово мѣсто, и вся-^{послѣ} кый отъ тѣхъ желаялъ да има въ рѣцѣ-тѣ си цар-р. хр. скѣ власть. Отъ това ся породила вражда и распра по между тѣхъ. Въ това время Англійскый краль Хенрихъ V прѣминалъ съ войскѣ въ Франціѣ, и, ка-то завладѣлъ Нормандіѣ, принудиль Французы-тѣ да го признають за наслѣдникъ Карла VI; но Хенрихъ умрѣлъ почти въ едно время съ Карла, и повече-то отъ Французы-тѣ признали за Французскый краль осмомесячнаго сына Хенриха V — *Хенриха VI*. На скоро слѣдъ това сынъ Карла VI прогласил-ся за Французскый краль съ имя Карлъ VII, кой-то и начрѣлъ войнѣ съ Англичяны-тѣ. Обаче трудно му было да побѣди такъвъ силенъ непріятель. Англичяни-тѣ завладѣли всичкѣ-тѣ сѣвернѣ Франціѣ до рѣкѣ *Лоарѣ*, начнали да обсаждавать и градъ *Орлеанъ*, за да бы могли отъ тамъ да преминать прѣзъ рѣкѣ *Лоарѣ* въ южнѣ Франціѣ. Карлъ VII ся збрѣ-калъ, и незнаялъ что да прави. Тогава въ най-опас-нѣтъ минутѣ, единъ не ожидаемый случай отеднаждѣ го ободрилъ и оживиль войскѣ-тѣ му.

Въ двора Карла VII явилася една млада дѣвица 1429 въ мѣжко облекло, коя-то ся молила, да ѣ изведатъ прѣдъ краля. Тя была дѣщеря одного селянина, *Юанна д' Аркъ*, коя-то была служкыня въ единъ малѣкъ градъ въ *Лотарингыѣ*. Приказванія-та на пѣт-ници-тѣ за опасность-тѣ, въ коѣ-то ся намираль несчастный краль и всичкѣ Франціѣ, толко възбу-нили Юанна, что-то тя день и ноцъ мыслила за спасеніе своего отечества и усърдно ся молила Богу за помощь. Тя много пѣти сѣнувала, че самъ Богъ и святи-тѣ угодници ѣ ся явявать и заповѣдувать да избави отечество-то си. Заради това ся тя най-послѣ рѣшила, да отиде въ двора и да каже Карлу VII: „Азъ съмъ проста служянка — Юанна; но Богъ ми заповѣда да испѣда твоя непріятель изъ Орлеанъ и да тя пратѣ въ градъ *Реймсъ*, гдѣ-то ще да